

Manica ima manicu

„Ja stvarno ne mogu vjerovati“, rekla je Manica uzrujano tražeći po torbi bilježnicu. „Smiri se pa možda ti neće dati minus“, tješila ju je njezina priateljica Zvjezdica. „Znaš ti dobro kakva je nova učiteljica iz prirode, odmah će mi dati jedinicu.“

Zvonilo je. Svi učenici, trčeći, traže svoje učionice. Ispred učionice čekaju profesoricu. Manica je uzrujano lupkala nogom po podu. I evo, dolazi profesorica iz prirode. To je bila visoka, mršava gospođa, kratke crne kose i s naočalama na vrhu nosa.

Kada su svi učenici ušli u razred, profesorica je odmah s vrata naredila: „Pripremite zadaću.“ Bacila je imenik na stol i još jednom upitala: „Tko nije napisao zadaću?“ Manici se sledila krv u žilama. Zar nitko neće prvi dignuti ruku i reći da nije napisao? Gdje su oni koji su bili bolesni - pomisli; oni koji ne pišu redovito zadaću, pa da može lakše istupiti, podržati ih; da ne bude baš sama. Znala je Manica da, ako ne kaže profesorici, može dobiti ne samo jednu, nego i dvije jedinice, zato je brže-bolje dignula ruku. „Oprostite profesorice, zaboravila sam bilježnicu“, tiho je prozborila Manica.

„Znači tako. Već sam se ponadala da ste se popravili. Ali, dobro. Neću ti dati jedinicu, a niti minus, jer se na vrijeme javljaš“, protumačila je.

Kada je Manica to čula, bila je presretna, ali dalje nije slušala kako će ostalima provjeriti i ocijeniti zadaće. Bila je toliko ushićena da je htjela zagrliti profesoricu, a nije čula kad je izgovorila: „Nemoj zaboraviti bilježnicu za sljedeći sat.“ U razredu je nastala buka jer se ispostavilo da ima i onih koji nisu napisali zadaću, a imali su slična opravdanja te onih koji su je napisali napola ili pogrešno.

Dok su učenici međusobno razgovarali, ili pokušali opravdati svoje netočne odgovore, Manica je cijelo vrijeme gledala u sat u obliku stabla na zidu čija je jedna grana nedostajala, dok je s druge strane bio plakat psa koji u ustima drži granu. U njezinim mislima bila je želja za psom koji bi je pratio u školu, dočekivao mašući repom, a onda bi se cijela škola divila kako veselo donosi bačeni štap. Cing-ciiiiing! Napokon je zazvonilo.

Poslije sata, Manica i Zvjezdica pričale su cijeli odmor o tome kako je čudno što Manica nije dobila jedan. Čak i kad su isle kući, putem su razgovarale o tom neobičnom događaju.

Pred ulaznim vratima Manica je razmišljala kako će ispričati što se dogodilo. Međutim, iznutra je začula majčine povištene tonove: „Kako si opet dobio jedan?!“ Slatko se nasmijala znajući da opet razgovaraju mama i brat. „Ne znam, profesorica iz prirode je prestroga“, rekao je njezin brat

Špat. Nadimak mu je Manica nadjenula dok je bila mala, jer je najviše voljela da ju brat popodne uspavljuje, a on bi pristao jer ne bi morao učiti. Popodne ili navečer, da ga pusti na miru, zatvarao bi se u sobu pa je Manica govorila da brat "ide spat", ali šuškavo. Pa su ga tako prozvali- Špat.

Manica je ušla u kuću i, da uvali Špata u još veću nevolju, poviče: „Nisam dobila jedan! Profesorica iz prirode nije mi čak upisala niti minus, iako sam zaboravila bilježnicu.“ Mami je bilo čudno kako se Manica tome veseli, ali je poslije kratkog promišljanja rekla: „A zašto si uopće zaboravila bilježnicu, Manice?“

Sada se Špat počeo smijati vidjevši Maničin izraz lica nakon što je čula pitanje. „Ne znam. Ostala je na stolu. Evo, vidiš, tu je!“ zbumjeno je kazala Manica.

Nakon što su Špat i Manica ručali i napisali zadaću, otišli su igrati košarku ispred kuće. Kada biste ugledali tog visokog, mršavog osmaša smeđe kose i očiju te malu, mršavu trećašicu plave kose i očiju - ne biste povjerovali da su brat i sestra. Ali, to se može zaključiti po njihovu razgovoru: „Ma daj, ne znaš igrat!“, „Pa, ne mogu zabit koš kad si stao ispred mene!“ I tako dalje, dok se Manica ne bi rasplakala i tužila ga mami, a Špat dobio kaznu.

Sljedećega dana Manica i Zvjezdica vraćale su se iz škole. Čudno je bilo kako su se brzo rastale ugledavši Maničinog tatu. „Manice, čini mi se da je ono tvoj tata“, klimnula je glavom prema zabrinutom čovjeku Zvjezdica. „Nadam se da to nema veze s onom bilježnicom i da nije bio u školi... Bok! Vidimo se sutra“, kazala je Manica i trčala prema tati. „Bok! Bok!“

Kad je Zvjezdica zamakla iza ugla, Manica je ubrzala ne gledajući u asfalt. Pljas! Pala je pred tatom i ogrebala koljeno. Boljelo je jako, ali je uspjela izgovoriti: „Jesi li bio u školi?“ „Ne, zašto?!“ rekao je tata zbumjeno. Tek kad je ugledala krv, počela je plakati. To je bilo više urlanje, poput policijske sirene, negoli plakanje. Uzeo ju je u naručje i prenio do kuće. Mama je već otvarala vrata i glasno komentirala: „Zar opet, Manice, nisi gledala kud hodaš?“ Polegnuta na trosjedu, s flasterom na koljenu, mama je poljubila djevojčicu i rekla: „Proći će. Znaš da uvijek prođe. Malo se strpi, ali nemoj opet trčati. Jer, drugi puta možda neće biti tate u blizini da te prenese pa ćeš morati sama do kuće. Pogledaj si koljena, sva su izubijana! I pripazi kud hodaš!“ Manica je često slušala upravo te iste riječi, uvijek iznova i ponovo. Tata se nekako osjećao krivim i nije znao treba li zbog nečega jako važnog otići u školu pa je upitao mamu je li ona upoznata s kakvima događajima, a ona mu je sve ispričala.

Idućega dana tata je Manicu htio iznenaditi pa se nije pojavljivao na putu do škole, nego je pričekao da se Manica sama vrati. Kad je već bila blizu, sakrio se iza kuće u dvorištu s malenim, slatkim psom. Manica je, ovoga puta, zaista sporije hodala iako joj je to teško padalo. Kada je ušla u dvorište, tata je pustio psa van i on je veselo doskakutao do nje. Tata je radosno izjavio: „Tvoj je. Nazovi ga kako želiš.“ Manica je zgrabilo psića koji se više kotrljao nego hodao i ganuto izgovorila: „Hvala ti. Ovo je najljepši poklon.“ Nije mislila da ga je zaslужila zbog tolikih mana, zapravo, manica koje je imala...

Zatim je zamolila tatu da napravi kućicu za psa, a sama je cijeli dan smisljala ime: Bibi, Lila, Buco, Medo, Zeko... „Vatrica, Vatrica... Zvat će se Vatrica!“ vikala je svim ukućanima.

Cijeloga vikenda Manica se igrala sa psom. Čak se pomalo pravila važna. „Moj se pas zove Vatrice...“, svima u ulici priповijedala je kako ga je dobila. Susjedima koji su imali psa ili neku drugu životinju nije dala riječ, već je puna dojmova uvijek prepričavala samo svoje dogodovštine. Tako je malo- pomalo pozvala i cijeli razred k sebi. Osim kada bi se Špat htio poigrati njime, odmah bi vrhnula na njega: „Ne diraj ga. To je moj pas!“

Kad je počela škola, Manica se nastavila igrati s Vatricom. Zapostavila je školu, nije pisala zadaće, a ako su je i natjerali da nešto rješava, onda je to bilo na brzinu i pogrešno, samo da nešto napiše pa da se opet može ići igrati. Naravno, nije brinula o njegovoj hrani, vodi, opremi, iako ni Vatrice takve stvari nije očekivala. Osim kada je trebalo odvesti psa veterinaru, tada ga je nježno stiskala i škrugutala Zubima plačnih očiju. Iako se i sama bojala pikice, željela je utješiti svojega psića.

Jednog poslijepodneva tata je otišao bratu na roditeljski sastanak, a usput se raspitao i o Manici. Nije bio zadovoljan onime što je čuo. Mama i tata morali su nešto učiniti. Ovoga je puta Špat bio bolji u školi. Nakon dugog razgovora, odlučili su na neko vrijeme Vatricu dati Maničinoj i Špatovoj baki koja živi na selu. Kad se Manica vratila kući iz škole, Vatrice nije bilo pa je dignula uzbunu: „Vatrice, Vatrice, gdje si? Treba zvati policiju!“ u plaču je trčala dvorištem i kućom, vikala i sve uzbunila. Mama i tata su joj pokušavali objasnili da je Vatrice kod bake zato što je popustila u školi, ne piše zadaće i samo se igra sa psom. Obećali su joj da ga može ponovno dobiti, ali ako zbog njega ne zapusti školu. Nakon što se smirila shvativši da je Vatrice na sigurnom i da će ga ponovo vidjeti, Manica je jecajući progovorila: „Obećajem da će se popraviti, samo ga dovedite natrag.“

I doista, ubrzo se Manica popravila u školi, više nije zaboravljala bilježnice, nije brzopletlo trčala, slušala je savjete drugih koji su znali sa životinjama. Čak se i Špat smio igrati sa psićem. Najviše joj se dopadalo kad su znali zajedno doći po nju pred školu. Tada je bila ponosna na svog ljubimca i velikog brata jer je Špat naučio Vatricu donijeti bačeni štap u ustima, a sva djeca bi se zadržalo okupila oko njih i pljeskala.